

"Proletarec" je
delavski list za
misleče čitatelje

PROLETAREC

Official Organ Jugoslav Federation, S. P. — Glasilo Jugoslovanske Socialistične Zveze

GLASILO
PROSVETNE
MATICE J.S.Z.

ST. — NO. 1404.

Entered as second-class matter, December 6, 1907, at the post office
at Chicago, Ill., under the Act of Congress of March 3rd, 1879.

CHICAGO, ILL., 8. AVGUSTA (August 8), 1934.

Published weekly at
3639 W. 26th St.

LETO — VOL. XXIX.

ZLO DIVJANJA FAŠIZMA V EVROPSKIH DEŽELAH

NAJDRASTIČNEJŠA DIKTATURA NA SVETU.—VLADE ZOPET ZAPOLENE S KOVANJEM NOVIH POGODB

Hitler zagotavlja, da Nemčija ne kani napasti nikogar. — Jugoslavija o vzrokih zmešnjav v Avstriji. — Vatikanske intrige. — Vloga Francije.

VELIKA politična kriza, ki je nastala v Evropi vsled umora avstrijskega kanclerja Dollfussa in smrti nemškega predsednika Hindenburga, je spet potlačena v "normalne" toke. Hitler je s svojimi "damžmi" v vladi nemudoma spremenil ustavo in se oklical za vrhovnega poglavarja Nemčije. Vsa oblast je zdaj osredotočena v njegovih rokah. Edini diktator, ki ima slično vrhovno moč, je Kemal Paša, ampak Turčija je z ozirom na svoj pomen le pika v primeri z Nemčijo.

V pomirjenje svetovne javnosti je Hitler izjavil, da Nemčija ne bo napadla nikogar, pripravila pa se bo za obrambo. "Iz svetovne vojne smo se naučili, da prinaša vojna samo katastrofalne posledice. Zato je naš cilj mir in živeti v prijateljstvu z vsemi, ki so za sporazumno delo z našo državo," je dejal Hitler.

Tesede so zelo miroljubne, toda izgovoril jih je diktator, ki lahko svoje misli vsak čas spremeni, kajti Hitlerjevim obljudbam in zagotovilom v inozemstvu nihče ne verjame. Ako bi bila danes Nemčija dovolj jaka, bi Hitler z vpadom v Francijo ne pomislil dosti. Tako pa so države, ki so za ohranitev sedanjih mej, močnejše. Vse kar Hitler zdaj zmore je, da jim preti in kaže na njihov militarizem. Očita jim po pravici, da so v Versaillesu obljubili razorozitev vseh dežel, a danes so v posesti jačjih armad kakor pa so jih imeli pred vojno kljub temu, da je bila Nemčija do nedavna le slabo oborožena in jih od nje ni pretila nevarnost.

Francija s svojimi spremtnimi diplomati skuša dati političnemu in gospodarskemu položaju v Evropi kolikor mogoče stabilnosti, te pa ne bo, če bo nevarnost nove vojne ne prestano v zraku. Zato predlaga Francija nov mirovni pakt, v katerem bi si Sovjetska Unija, Nemčija, Poljska in baltične dežele zagotovile, da ne bodo v nobenem slučaju napadle druga drugo. Ako bi bila katera izmed njih napadena, bi ji druge priše na pomoč. Ta pakt bi že posebej garantirala Francijo s svojo veliko oboroženo močjo, nadzorstvo nad njim pa bi imelo društvo narodov. Sovjetska Unija se v ta namen s Francijo že dolgo pogaja, medtem ko Hitler takemu paktu ni naklonjen, ker je v bistvu naperjen proti Nemčiji.

Poljska se v tej krizi nagiba bolj k Nemčiji nego k Franciji, s katero je v zavezništvu. Poljska je med Nemčijo in Sov. Rusijo. Oba smatra za nevarnost svojemu obstoju.

RAZNOTEROSTI IZ INOZEMSTVA

Papež v politiki.

Konferanca avstrijskih škofov pod predsedstvom kardinala Innitzerja koncem julija je med drugim razpravljala, kakšno stališče naj duhovščini zavzame z ozirom na imenovanje Franz von Papena za avstrijskega poslanika v Avstriji. Papen je katoličan in do tega imenovanja je bil podkancler v Hitlerjevi vladi. Konferanca avstrijskih škofov je bila važna zato, ker je danes cerkev v Avstriji edina organizirana politična sila. Svoje politično delovanje usmerja po navodilih iz Vatikana.

25 delavcev na Japonskem ubitih.

Pri gradnji nasipra za elektrarno v Hirosimu na Japonskem je bilo v eksploziji dinamita dne 4. avgusta 25 delavcev ubitih in 8 nevarno ranjenih.

Sovjetska Unija proti graftarem in tatovom.

V Kijevu sta bila obsojena na železniškem sodišču dva moška, imenoma Ševčenko in Poluvalov v smrt zaradi tatvin v vlakih. Mnogi železniški delavci, ki so jima pomagali pri tatvinah, je bilo obsojenih na dolge zaporne kazni.

Bombne eksplozije v Jugoslaviji.

V Zagrebu so se v času jugoslovanskega vsesokolskega izleta dogodile do 5. avgusta tri večje bombne eksplozije. Ena v justični-palači je napravila precej škode. Druga je zrušila policijsko postajo. Oblast dolži hrvatske separatiste krivim za teroristična dejavnja. Sokolskega izleta se je udeležilo okrog 40,000 oseb.

Jugoslovanski Sokol je že nekaj let državna telovadna organizacija pod kontrolo vlade.

Deficit Italije.

Deficit Italije v fiskalnem letu, ki je bilo končano 30. junija, znaša približno \$275,310,000. Sploh so italijanske finance v kritičnem položaju in deficit stalno narašča. Njena izvozna trgovina je letos zelo nazadovala in je bila večno manjša kakor uvoz.

Meseca julija so bili živiljeni stroški delavev 5.2 odstotkov višji kakor v istem mesecu lanskem letu, in 20.09 odstotkov nižji kot 1. 1929, ko je bila ta dejela na višku špekulačijske manjše.

Nadaljevanje na 5. strani.)

V Moskvi je centralni odbor komunistične stranke izdal proglaš, v katerem apelira na urednike sovjetskega časopisa, da naj dajo čimveč publicitete v pobiranju korupcije in nepoštenosti. Proglas dalje pravi, da je dobil centralni biro val obdobjev o kraljevju.

(Nadaljevanje na 5. strani.)

MEDTEM, ko si je vzel predsednik te velike, bogate dežele večtedenske počitnice, je bilo precej delavcev v stavkah ubitih in veliko ranjenih. V San Franciscu in drugje so bili vprvorjeni vpadi v delavske urade.

V Huntsvillu v Alabami so udrli v hotel, kjer je stanoval organizator tekstilnih delavcev John Dean, gangsterji in ga s samokresi prisili v avto, nato ga odpeljali 35 milj iz mesta, da ga pretepli in zapretili, da ga ubijejo, če se še kdaj povrne. Toda Dean se ni ustrasil. Po odhodu tolojavjev je telefoniral v svoj urad in sporočil, kaj se je zgodilo. To je stavkarje razčačilo toliko, da so se oborožili in mu prišli naproti v truckih. Blizu Kentona, v Ohiu je bil arretiran organizator socialistične stranke Karl Pauli, ker je "ščuvan delavec".

Rooseveltov "pozabljeni človek" — mezdni suženj — je torej še vedno pozabljen.

STAVKARJI SO "ZLOCINCI"

Vsepovsod, kjer se dogode večje stavke, je mobilizirana proti štrajkujočim delavcem najprvo policija, nji v pomoč šerifovi deputiji, nato pa kompanijski posebni deputiji s pravico ubijanja, in če ta sila stavke ne ugonobi, pride na pozorišče državna milica. Zgodovina stavkovnih bojev priča, da so bile vse borbe, v katere je poseglo bodisi državno in potem pa federalno vojaštvo, izgubljeno za stavkarje.

Na tej sliki sta dva prizora iz stavke delavcev Kohlerjeve tovarne v Sheboyganu. Dva delavca sta bila ubita in okrog 50 je bilo ranjenih. Stavka v takih okoliščinah kajpada v vsakem slučaju izpade v prilog delodajalcem.

Z DELAVSKEGA SVETA

Nepovoljen uspeh—stavke pri staniških delavcev.

Stavka pristaniških in parniških delavev v pacificnih lukah, ki je trajala od 9. maja do 31. julija, ni dosegla kar so delavci na ladjah v prvi vrsti zahtevali. Vzlio temu so tudi oni odglasovali za poravnavo. Zahteve stavkarjev so bile natovarjene v razsodbo posebnih komisij.

Cene živiljenskih potrebščin se višajo.

Meseca julija so bili živiljeni stroški delavev 5.2 odstotkov višji kakor v istem mesecu lanskem letu, in 20.09 odstotkov nižji kot 1. 1929, ko je bila ta dejela na višku špekulačijske manjše.

Mellanova kompanija odklonila načrt za premirje.

Aluminum Company of America, ki jo kontrolira multimilijonar Andrew Mellon v Pittsburghu, bivši finančni tajnik v Hooverovem kabinetu, je dne 3. avgusta zavrgla načrt za pogajanje in spravo s svojimi delavci. Med drugim zahtevajo priznanje unije. Pripravljen so A. F. of L. Okrog 20,000 delavcev je prizadetih.

Stavka v čikaških klavnicah poravnana.

Stavka 800 delavcev v čikaških klavnicah, ki so delali v živiljenskih stajah in krmili živiljeno, je bila končana 5. avgusta.

Položaj v Sheboyganu.

V Sheboyganu, in bližnjem Kohlerju ni bilo še nikoli toliko stavk kot letos. Stavkarja, ki sta bila koncem prejšnjega meseca ubita pred Kohlerjevo tovarno, sta imela zelo veličasten pogreb. Vršil se je eden 30. in drugi 31. julija. Slednjega se je udeležilo okrog 10,000 ljudi. Še nikoli ni bilo v Sheboyganu toliko ljudi skupaj kakor ob tej priliki. Eden govornikov ob krstni ubitega tovarisa je bil Henry Ohl, predsednik Wisconsinske dežavne federacije.

Tri sto mož infanterije, ki je bila poslana v Kohler, je odšlo iz mesta po omenjenem pogrebu, ostalo pa je 250 mož kavalerije za vzdrževanje reda. Unija Kohlerjevih delavcev.

(Dalje na 5. strani.)

s-poravnavo. 550 skebov, ki jih je kompanija najela, da zlomi stavko, je bilo odslovljenih.

O stavki v Minneapolisu.

V stavki voznikov v Minneapolisu se je dogodilo precej nezgod tudi ko je nad mestom zavladala milica. Dne 31. julija je truck vojakov zadel ob privaten avto. V tej nezgodni je bila ena oseba ubita in štirje ranjeni.

Dne 1. avgusta je milica udrila v urad unije in potem še v Labor Temple. Mnogo pikevov je milica arretirala. Unija je vsled tega izdaila proglaš proti govornerju.

Dne 4. avgusta sta bila dva pikeveta ustreljena. Streljal je vanju skeb, ki je vozil truck v spremstvu milice.

Dne 6. avgusta je govornik Olson kompanijam prepovedal uporabljati trucke za tovorni promet, razen za najnajnejše potrebščine, toda vsaka kompanija mora dobiti za svoj truck, ki ga hoče operirati v prej omenjeni namen, posebno dovoljenje.

Kompanije so predlog vladni posredovalcev za poravnavo odklonile, ker se jim gre v tem boju za princip, da morajo zmagati. Podpirajo jih vse kompanije, ki so združene v protiunionski zvezi.

Položaj v Sheboyganu.

V Sheboyganu, in bližnjem Kohlerju ni bilo še nikoli toliko stavk kot letos. Stavkarja, ki sta bila koncem prejšnjega meseca ubita pred Kohlerjevo tovarno, sta imela zelo veličasten pogreb. Vršil se je eden 30. in drugi 31. julija. Slednjega se je udeležilo okrog 10,000 ljudi. Še nikoli ni bilo v Sheboyganu toliko ljudi skupaj kakor ob tej priliki. Eden govornikov ob krstni ubitega tovarisa je bil Henry Ohl, predsednik Wisconsinske dežavne federacije.

Tri sto mož infanterije, ki je bila poslana v Kohler, je odšlo iz mesta po omenjenem pogrebu, ostalo pa je 250 mož kavalerije za vzdrževanje reda. Unija Kohlerjevih delavcev.

(Dalje na 5. strani.)

MOČ ČASOPISJA V LUČI REZULTATOV

Propaganda za pobiranje socialne zakonodaje.

Kapitalisti ponosni na vpliv svojih listov

National Publishers' Association si lasti zaslužna za poraz ljudstvu koristnih predlog

ČASOPISJE pomaga napovedovati vojne, osvajati dežele, hujšati narod zoper narod, proglašati umore za patriotizem, zasužnjevati ljudstvo, vzdržavati vlade in utrjevati ter braniti sistem, kateremu služi.

Ogromna večina časopisja je v službi interesov, ki so ljudskim kvarni ali pa naravnost sovražni, vzlic temu se ne šteje milijonov ljudi ne zaveda tega dejstva, kajti ta sovražnik v obliki časopisja ne prihaja medjne vlogi nasprotnika, ampak prijatelja, učitelja in zagovornika.

Ako bi bilo to nepoučeno, zasplojeno ljudstvo v stanju zapustilo resnico o časopisu, bi bilo kvarnega tiska mahoma konec. Tako pa bohoti vsekrižem, ker je deležno podpore velebankirjev, velekapitalistov, vlad in neuke mase.

Kapitalistično časopisje v tej deželi brez skrivanja priznava, da je ubilo v Kongresu osnutke zakonov, kakršni bili delavstvu resnično koristni. S sleparškim zavijanjem, napačnim tolmačenjem in hujšanjem je prestrašilo poslance, da si niso upali sprejeti Wagnerjeve predloge, ne v originalni obliki, ne v spremjeni formi. Senator Wagner je unijskim vodjem obljubil, da bo zagovarjal in ji dobil pristaš med senatorki, ko pa so mu privatni interesi skozi časopisje zapretili, da bi bila takša postava "neameriška", ker bi bila v prid enemu razredu na skodo drugemu, je tudi on nehal braniti.

Na enak način je bila zadušena Tugwellova predloga. Prepovedovala je navajati v oglasih trditve, ki so neresnične, zavajalne in goljufive. Ker nimamo take postave, smo tako zavane medicinske družbe prodajati barvano vodo ali brezkrustne pilule za drag denar, ker jim v oglasih v časopisih in v cirkularjih pripisujejo čudežna svojstva. Tudi v oglašanju kosmetičnih sredstev, živil in drugega blaga se vrše velike goljufije.

Izdajatelji kapitalističnih časopisov in revij, združeni v National Publishers' Association, soorganizirani v namenu, da protektirajo dobičke svojih publikacij in da s tiskano besedo stojijo ob strani sistemu, v katerem si večajo bogastva. Omenjena zveza je poslala pridruženim izdajateljem publikacij z uporabom cirkularjev, v katerem pravi med drugim, da je ponosna na svoje delo in uspehe. In nato navaja — uspehe! Predloge v Kongresu, ki so bile poražene, razkrinkanje "socialističnih" tendenc v "new dealu" itd.

Edino sredstvo proti časopisu privatnih interesov je ljudsko časopisje, ki pa je v tej deželi izredno šibko. Kapitalistično časopisje je namreč poleg visokih direktnih podpor subvenčirano z velikim kapitalom in dragimi oglasi, katerih delavski časopisi niso deležni tudi ako izhajajo dnevno in z veliko naklado.

Kapitalistične dnevниke in revije dobite običajno ceneje kot pa stane papir, na katerem so tiskani. Kljub temu delajo statotisoč dolarjev dobitka s pomočjo prej označenih virov. Delavskim časopisom je s tiskanimi kapitalističnimi velikimi trgovskim nemogoče tekmovati, kajti razlika v obsegu in v kapitalu je prevelika. Apelirati mora vsed tega edino na razumnejši del publike, zato se le polagoma in s težavo širi. Socialistično časopisje, ki je bilo med vojno in prva leta po vojni skor do kraja zadušeno, se je začelo znova jačati še pred leti, največ ker je kriza ljudi primorala malo več misliti.

Z velikim razmahom unij je

E. ZOLA:

RIM

Podloženil ETBIN KRISTAN

(Nadaljevanje.)

Pierre je doslej le poslušal; sam je bil vesel, ko jo je videl tako dobre volje. Ker je sedaj nastalo nekoliko mučno razpoloženje, je začel govoriti in pravil, kako je bil snoti sam osupel, ko je ob tako pozrem letnem času viden še sadove na glasovitem drevesu v Frascatiju. To prihaja najbrže od ugodne lege, ob zidu, ki varuje drevo.

"O, Vi ste videli slavno smokvo?" je vprašala Benedeta.

"Gotovo, celo popotoval sem s tistimi smokvami, ki Vas tako mikajo."

"Kako — popotovali ste s smokvami?"

Ze se je kesal, da mu je beseda ušla, a potem se mu je zdelo bolje, da pove vse.

"Sešel sem se tam s človekom, ki je bil prisel z vozom in je na vsak način hotel, da se najde v Rim peljem z njim. S potoma sva vuela župnika Santobona na voz, ki se je bil zelo pogumno s košaro peš namenil v Rim. Trenutek smo celo ostali v neki osteriji."

Nadaljeval je, slikajoč vožnjo in živahne vtiške, ki jih je dobil v z mrakom preplavljeni rimski Kampanji. Ali Benedeta ga je ostro pogledala, zakaj imela je svoje misli, o vsem je bila poučena in ni ji ostalo neznan, kako pogostoma obiskuje Prada svoja zemljiska in svoje ljudi tam dol.

"Nekdo, nekdo!" je mrmrala. "Grof je bil, kajneda?"

"Da, milostiva, grof je bil," je odgovoril Pierre. "Po noči sem ga zopet videl. Ves je iz sebe v človek ga mora obžalovati."

Mladu duhovnik je v prekipevajoči ljubezni, ki bi jo bil najrajsi razlil po vseh bitjih in rečeh, izrekel te besede tako globoko in naravno ginjen, da nista bili dami prav nič užaljeni. Donna Serafina je ostala negebena, Benedeta pa je napravila kretajoča, kakor da hoče reči, da se ji ne more mož, ki ji je postal popolnoma tuj, smilit, in da ga ne more sovražiti. Vendar se ni več smejeval in čez nekaj časa je dejala, misleča na košarico, ki se je vozila v Pradovi kočiji:

"O, veste, zdaj me nič več ne mikajo te smokve; zdaj mi je ljubše, da jih nisem niti pokusila."

Takoj po kavi ju je zapustila donna Serafina, češ da gre po klobuk in potem v Vatikan. Ko sta ostala Benedeta in Pierre sama, sta se jima zopet zjasnila obrazna in posledna sta, kramljajoča kakor dvoje dobrih prijateljev, še nekaj časa pri mizi. Duhovnik je zopet govoril o svoji večerni avdenci, o svoji mrlični, srečni nepotrežljivosti. Bila je kar naj druga popoldne — torej še sedem ur. Kaj naj počne, kako porabi to neskončno popoldne? Njej pa je prišlo nekaj imenitnega na misel.

"Vi ne veste, kaj početi? No, dobro, ker smo vti tako zadovoljni, se ne smemo zapustiti... Dario ima svoj voz. Kakor mi, je moral tudi on že pozajtrkovati. Sporočil mu, da naj pride po naju, pa se odpeljemo ob Tiberi daleč, daleč vun."

Zaploskala je, tako je bila vzhičena od tega krasnega načrta. Ali prav ta hip se je prikazal don Vigilio ves prepadel.

"Ali ni princese tukaj?"

"Ne, teta je odšla... Kaj pa je?"

"Njega eminenca me pošilja. Knezu je prišlo slabo, prav ko je vstal od mize... O, nič posebnega ni, gotovo nič resnega."

Bolj presenečena nego vznemirjena je zadržala.

Kaj, Dario!... Pa gremo vti skupaj dol. Pridite, gospod abbe! On ne sme biti bolan, če se hočemo peljati na izprehod."

Ko so srečali na stopnicah Viktorino, ji je dejala, naj pride še ona.

"Dariju je slabo, nemara te bo kaj treba."

Vsi štirje so vstopili v veliko, staromodno, enostavno opremljeno sobo, kjer je bil preležal mladi knez že ves dolgi mesec, priklenjen vsled rane v rami.

Tja se je prišlo skozi majhen salon; poleg tega je bila soba za oblačenje, in odtot izhajajoči hodnik je spajal to sobo z notranjimi kardinalovimi prostori, z razmeroma ozko obrednico, s spalnicom in delavnico, ki so bile s pomočjo prečnih sten napravljene iz ene same prejšnje ogromne dvorane. Potem je prišla kapela z vrat na hodnik; bila je enostavna, gola izba, v kateri je bil altar iz poslikanega lesa, ali nobene preproge, nobenega stola — ničesar razen golega, trdega lesenega poda, kamor je človek lahko poklenil, da moli.

Benedeta je pohitela k postelji, na kateri je ležal Dario, popolnoma oblečen, po vsej dolžini iztegnjen. Poleg njega je stal v očetovskih skrbih kardinal Bocanera; kljub nemiru, ki ga je že grabil, je ostala njegova visoka postava ponosna in si je ohranil mir vzvišene duše, ki si nima ničesar očitati.

"Kaj pa je? Moj Dario, kaj se ti je zagodovalo?"

Knez se je smehljal, ker jo je hotel pomiriti. Bil je zelo bleš in kakor da je pijan.

"O, nič ni, mala omotica... Pomisli, tako mi je, kakor da sem pil. Naenkrat se mi je zavrtelo, in bilo mi je, kakor da padam. Ostalo mi je le toliko časa, da sem prišel sem in legal."

Globoko si je oddahnih kakor človek, ki mora zopet dobiti sape. Zdaj je veliki kardinal pripravoval nekatere posameznosti.

"Mirno smo dovršili zajtrk, jaz sem dal don Vigiliju naloge za popoldne in sem hotel oditi od mize, ko sem opazil, da je Dario vstal in da se opoteka. Nikakor ni hotel sesti, temveč je šel s tavajočimi koraki kakor mesečnjak sem in pri vrati tipal za kljuko. Sla sva za njim, ne da bi razumela, kaj da je. Priznati moram, da premišljam in premišljam, in še vedno ne razumem."

Z gesto je izrazil svoje presenečenje in pokazal na sobo, skozi katero kakor da je zapihal nesrečen veter. Vsa vrata so ostala odprtia na stičaj; v eni vrsti je bila videti soba za oblačenje, potem hodnik in na koncu obrednica z vsem neredom sobe, ki so jo ljudje nenadoma zapustili, z mizo, ki je bila še pogrnjena, z razmetanimi prtiči, z odmaknjeni stoli. Kljub temu se ni še nihče ustrasil.

Benedeta je na glas izrekla, česar se je v takih slučajih navadno zbal:

"Če le niste jedli kaj slabega!"

Kardinal je s ponovno kretajo naštel jedila kakor običajno zmerno sestavljenega obrednega reda:

"O, jajca, ovčja rebreca, kislico — s tem si ni mogel prenapolniti želodca. Jaz pijem samo čisto vodo, on po dva požirka belega vina... Ne, ne, obed nima s tem ničesar opraviti."

"In potem bi moral biti tudi Vaši eminci in meni slabo," si je don Vigilio dovolil pripomniti.

Dario, ki je bil za trenutek zatusnil oči, jih je odpril in je zopet globoko vdihnil, silec se na smeh.

"Pojdite, pojrite, nič ne bo. Saj čutim, da mi je že bolje. Malo gibanja mi je treba."

"Poslušaj torej moj načrt," je začela Benedeta. "Mene in gospoda abbeja Fromenta vzameš s seboj, pa se odpeljemo prav daleč po Kampanji."

"Prav rad! To je dobra misel, Viktorina, pomagajte mi vendar!"

Dvignil se je, trudoma si pomagajoč z roko. Ali preden se je približala služkinja, ga je pograbil lahek krč in padel je, kakor da ga je zadebla omedlevica, nazaj. Kardinal, ki je bil ostal pri postelji, ga je vzel z rokami, kontesina pa je zdaj izgubila glavo.

"Moj Bog, moj Bog, že zopet!... Hitro, hitro, zdravnik!"

"Želite li, da pohitim ponj?" je vprašal Pierre, ki ga je začel ta prizor tudi razburjati.

"Ne, ne, Vi ne — ostanite pri meni, Viktorina pojde hitro. Ona pozna naslov. Doktor Giordano, saj veš, Viktorina."

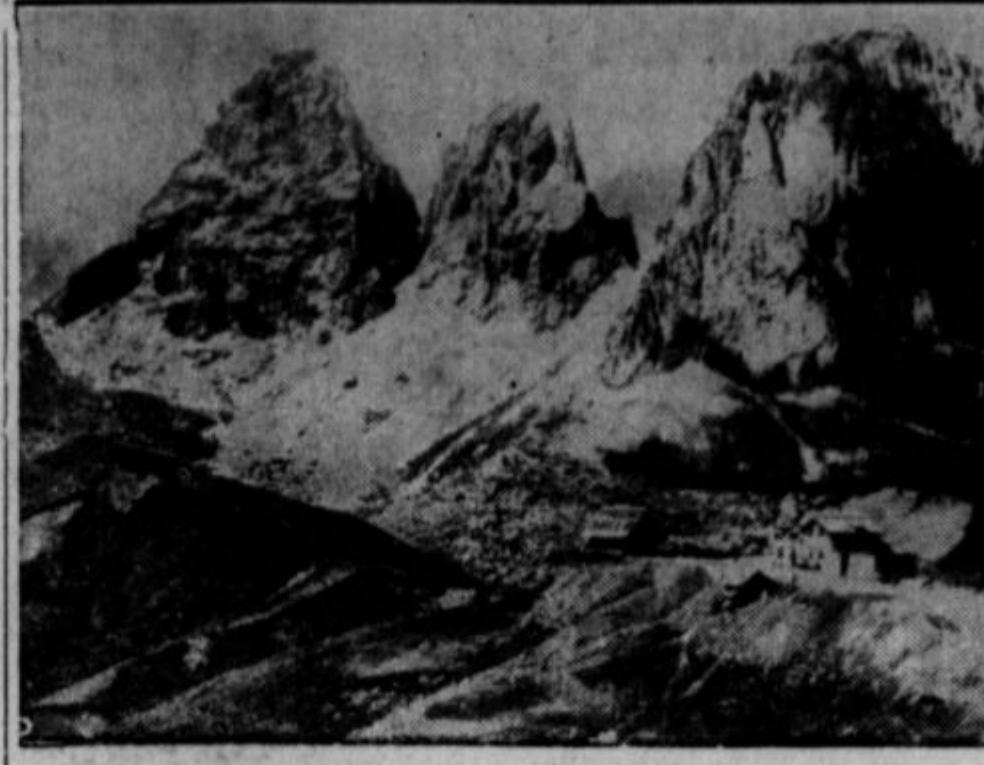
Služkinja je odšla in težak molk se je razgrnil po sobi. Od minute do minute je naraščal trepetajoči strah. Benedeta je kako bledega obrazca zopet pristopila k postelji, med tem ko je kardinal držal Daria, ciglar glava se je bila naslonila na njegovo ramo, in ga gledal. Strašen, še nejasen, še nedoločen sum se je zbudil v njem: Zazdele se mu je, da je Darijevo lice sivo in da ima enak prepadel, groze poln izraza, kakor ga je opazil pri svojem najljubšem prijatelju, monsinioru Gallu, ko ga je dve uri pred njegovim smrtnjo prav tako držal na svojih prsih. Bila je enaka omedlevica, enako čuvstvo, da drži le še hladno truplo bitja, ciglar srce se je ustavilo; v njegovi glavi se je dvigala misel na stup, na stup, ki prihaja iz skrovitosti, ki ubija kakor iz teme zadevajoča strela. Dolgo se je sklanjal nad obrazom svojega nečaka, zadnjega svojega plemena; iskal je, študiral in našel znanišča skrivenostnega, neizprosnega sovražnika, ki mu je že ugrabil polovico njegovega lastnega bitja.

Benedeta je poiglasno moledovala:

"Ljubi stric, utrudili se boste... Prosim Vas, pustite mene... Tudi jaz ga bom nekako držala... nič se ne bojte, povsem nežno ga primem; čutil bo, da sem jaz, morda ga to zbudi."

(Dalje prihodnjic.)

"PRELAZ" IZ ITALIJE V AVSTRIJO

Tako po umoru Dollfussa je poslal Mussolini na mejo Avstrije okrog 50.000 mož italijanske armade, pripravljene na ducjevo povelje za vpad v Avstrijo, zato da brani njeno "neodvisnost". Na sliki je Brenerški prelaz, po katerem bi v slučaju intervencije marsiral v Avstrijo največji del italijanske armade.

ČLANI DESETEGA REDNEGA ZBORA J. S. Z.

Do prošlega pondeljka so bili priglašeni od klubov JSZ, društev Prosvetne matice in konferenc JSZ sledeči delegati:

Klubi JSZ.

St. 108, JSKJ, Girard, O., Frank Verbich.

St. 19, JPZS, Milwaukee, Wis., Frank Novak.

Federacija SNPJ zapadne Penns., Bartol Yerant, Aliquippa, Pa.

Konference JSZ.

Konference JSZ za Wisconsin in Illinois, Frank Novak, Milwaukee, Wis.

Konference JSZ za vzhodni Ohio, Joseph Skoff, Barton, O.

Kulturna društva.

Dramatično društvo "Soča", Stranek, Pa., John Zigman.

St. 10, Forest City, Pa., Frank Drasler. Namestnik Joseph Cebular.

St. 11, Bridgeport, Ohio, Joseph Snay.

St. 13, McDonald, Pa., Lorenz Kaučič.

St. 16, Chicago, Ill., Ludvik Vipotnik.

St. 18, Bridgeville, Pa., Ivana Glavach.

St. 9, Power Point, O., Matt Tušek.

St. 10, Forest City, Pa., Frank Drasler. Namestnik Joseph Cebular.

St. 11, Bridgeport, Ohio, Joseph Snay.

St. 13, McDonald, Pa., Lorenz Kaučič.

St. 16, Chicago, Ill., Ludvik Vipotnik.

St. 20, Chicago, Ill., Mike Ladevich.

St. 21, Arma, Kans., John Kunzel.

St. 27, Cleveland, Ohio, Joseph Jauch in Betty Bogatay. Leo Poljšak, namestnik.

St. 28, Newburgh, Ohio, Frank Hribnik.

St. 31, Imperial, Pa., Frank Aušustin.

St. 37, Milwaukee, Wis., Leonard Alpner. Namestnik Joseph Radel.

St. 47, Springfield, Ill., John Gorick.

St. 49, Collinwood, Ohio, Andy Božič.

St. 69, Herminie, Pa., Anton Zornik.

St. 114, Detroit, Mich., Anton Jurca in Stojan Merton.

St. 115, Detroit, Mich., Math. Urbas.

St. 118, Canonsburg, Pa., Anton Mavrič.

St. 180, West Allis, Wis., Frank Chandek.

St. 222, Girard, O., Andrew Krivina.

St. 224, Chicago, Ill., Anton Mutz. John Jereb, namestnik.

St. 232, Barberton, O., Max Kotnik.

Prosvetna matica.

Delegati društev, ki so včlanjeni v Prosvetni matici, so:

St. 1, SNPJ, Chicago, Ill., Frank Zaitz.

St. 5, SNPJ, Cleveland, O., Joseph Skuk.

St. 6, SNPJ, McDonald, Pa., Lorenz Kaučič.

St. 49, SNPJ, Girard, O., Frank Verbich.

St. 53, SNPJ, Collinwood, Ohio, Frank Hayny.

St. 102, SNPJ, Chicago, Ill., Angela Zaitz.

St. 106, SNPJ, Imperial, Pa., Anton Polšak.

St. 121, SNPJ, Detroit, Mich., John Janč.

St. 122, SNPJ, W. Aliquippa, Pa., Bartol Yerant.

St. 126, SNPJ, Cleveland, Ohio, Jos. P. Terbičan.

St. 138, SNPJ, Strabane, Pa., John Koklič.

St. 142, SNPJ, Collinwood, O., Louis Kaferle.

St. 147, SNPJ, Cleveland, Ohio, Andrew Bačvar.

St. 295, SNPJ, Bridgeville, Pa., Anna Berdnik.

St. 312, SNPJ, Collinwood, Ohio,

Še o rudarski situaciji

Piše ANTON GARDEN

INDUSTRIRJA premoga je "bolna" že desetletja. Njeni zdravni so ji predpisali že vsakovrstna zdravila: od podprtavljenja in demokratične uprave, v kateri bi imeli važno besedo tudi rudarji, do privatne kartelizacije, splošne mehanizacije in — uničenja rudarske organizacije.

Ker je Lewis zavrel pravico podprtavljenja, čeprav je bil odobren na par konvencajih in tudi izvoljen odbor za sestavo načrta pod vodstvom Brophyja, je pred desetimi leti spisal krijoč, v kateri je v glavnem propagiral kartelizacijo in mehanizacijo obravener — znižanje števila "odvisnih" rudarjev. Tega mnenja so bili tudi drugi kapitalistični "zdravni" te bolne industrije. K temu "programu" so operatorji dodali še — uničenje UMW of A.

V zadnjih letih, po izgubljeni številki 1927, je bil dosežen velik del tega "programa". UMW je bila uničena skoraj v vseh distriktnih mehkega premoga; okrog tri sto tisoč "odvisnih" rudarjev je bilo prisiljenih spremeniti svoj poklic — večinoma z brezposelnostjo; in tudi do mehanizacije obravener je prišlo v veliki meri. Ni pa prišlo do sanacije industrije. Konični kaos se je le povečal.

Temu kaosu sta posredno prilivali bolj in bolj tudi oljna in elektrarska industrija, ki sta s cenejsimi nadomestili jedali premogovni trg. S tem dveva konkurentoma mora resno računati premogovna industrija tudi v bodočnosti.

Z razsulom organizacije je v industriji zopet dvignil glavo fevalizem in neizmerno izkorisčanje rudarjev. Ker je Lewisova administracija s svojo taktiko mnogo pripomogla do razsula unije, se je med ostanki organizacije pričel pojavljati odprt upor proti njegovemu vodstvu.

Bakla rebeljona je bila priznana v Illinoisu — v edinem distriktu razen antracitnega okrožja, kjer so si rudarji ohranili močno organizacijo. Bakla rebeljona je bila priznana v Illinoisu — v edinem distriktu razen antracitnega okrožja, kjer so si rudarji ohranili močno organizacijo.

Po sto letih Tolpuddla

Kaj je Tolpuddle? Majhen kraj je v južni Angliji. Pred sto leti meseca februarja (1834) so zgodaj zjutraj zapri v tej majhni vasi šest kmetiških delavcev. Odgnali so jih v Dorchester v ječe ter pozneje odsodili na sedem let deportacije v prekomorsko deželo. Zakaj so bili ti delavci tako barbarsko kaznovani? Ta kazen je bila dolochen za največje zločince, ki jih niso hoteli usmrтiti. Ti ubogi dnevnari, od katerih so bili širje ozemljeni in pravtako pobožni in delavni, so se predznili ustanoviti strokovno organizacijo!

Zgodba se danes ponavlja. Ne šest, marveč na tisoče ljudi se nahaja v koncentracijskih taboriščih, stotisoč jih je bensno preganjanih, ker so člani svobodnih strokovnih organizacij.

Tako pripoveduje s. W. W. Citrine, generalni tajnik angleške strokovne zveze in predsednik strokovne internacionale.

Britske, kadar vse strokovne organizacije sveta se bodo ob stoletnici spominjale teh mučenikov.

V Dorsetshire bo letos zborovala internacionala, da s tem počasti spomin teh in vseh mučenikov v Nemčiji, Italiji, avstrijske junake, vse delavske bojevниke za svobodo v Evropi, kjer hoče reakcija kolpo zgodovine zavreti za sto let nazaj ter ustvariti razmere, kakršne so bile pred sto leti, novi ogromnejši Tolpuddle.

Letos se obenem vrši počastitev spomina in borbe. Tega se predvsem zavedajo angleški sodruzi.

W. M. Citrine pravi pripovedovalno v nekem članku strokovnih poročil: — Delavska Politika.

Boj med Farringtonovo in Lewisovo mašino je bil star že skoraj deset let, ko je prišlo do preloma med 12. distrikтом in Lewisovo administracijo. Ta prelom je bil neizognben, ker je bila med veliko večino Illinoiskih rudarjev upravičena bojanzen, da bo Lewis sesul tudi še edino močno distriktno organizacijo, po kateri je segal svoje roke.

Fishwick, distriktni predsednik, je bil v jeseni 1929 na sodišču in vzel injunkcijo, ki Lewisu zabranjevala umeščanje v distriktno organizacijo, kar je bomenilo odprt boj. Ker se Lewis za to in junkcijo ni dosti zmernil, med Illinoiskih rudarjev je prišlo proti revolucionarju, so strategi sklenili skupno izredno konvenco.

Ta konvenca za "reorganiziranje UMW" se je vrnila v marec 1930 v Springfield. Istočasno je sklical izredno konvenco tudi Lewis v Indianapolisu. Rebelski rudarji so v Springfieldu proglašili neodvisnost od Lewisove administracije, oziroma jo "odstavili" in "reorganizirali" UMW. Lewis je na drugi strani izključil rebelne rudarje v Illinoisu in ustanovil "provizorični" distrik. Injunkcija je bila zdaj že pokopana.

Za predsednika "reorganizirane UMW" je bil izvoljen Alex Howat, za podpredsednika Adolph Germer in za tajnika John H. Walker, predsednika Illinoiskih delavskih federacij. Voditelja novega gibanja ali "reorganizirane U. M. W." sta bila Germer in Walker; Howat je igral le "second fiddle".

Istočasno je proti Lewisu vstala resnejša opozicija tudi na antracitu in v Novi Škotiji, Kanada. V obeh krajih kakor tudi v West Virginiji so bile ustanovljene dualne unije in par let pozneje še v državi Washington. Nova organizacija pod vodstvom notoričnega Cappellinija je bila na antracitu kmalu zdrobljena.

Sreča se je Lewisu smehljala tudi v Illinoisu, kjer je

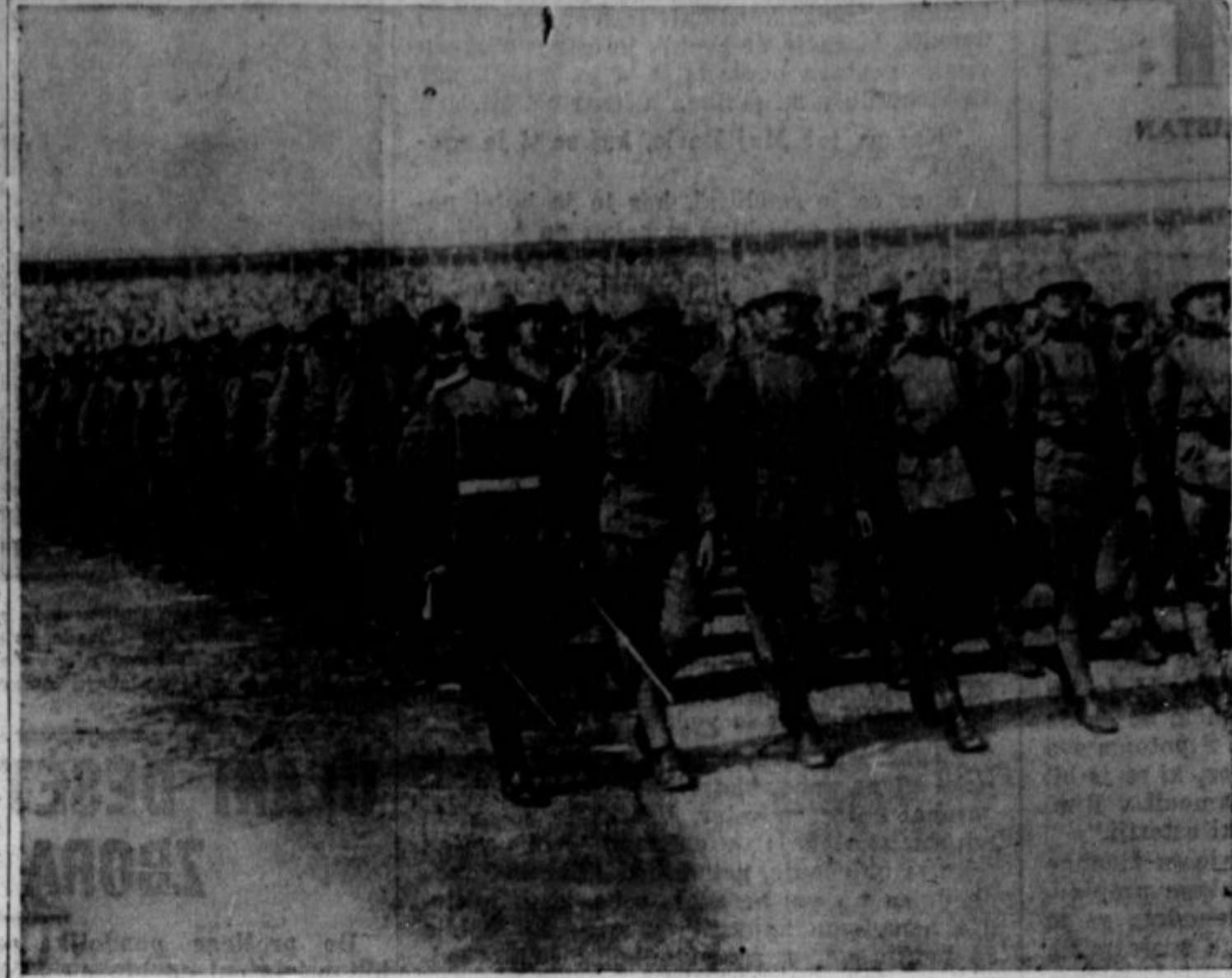
"Leto 1934 je usodno leto za delavstvo Velike Britanije, ki se prav dobro zaveda resnosti trenutka ter je določeno, boriti se proti vsakršnim omejitvam svojih pravic ter storiti vse, da se val barbarstva, ki je že preplavil velik del Evrope, zajezi. Naša naloga je, da rešimo v Evropi svobodo in duha demokracije. Pred sto leti se rešili britski delavci, ki so bili takrat v enaki nevarnosti, svobodo in pravico z dejavnjem, ki je služilo kot podlaga razvoja za eno celo stoletje. Leta 1834. je smrčala velika večina Evrope, kakor danes, v senci despotizma, ki je bila tako nesramen, da se je zdelo, da je nepremagljiv. Reakcija se je čutila varno. Celo v Angliji se je posluževala najostrejših zatiralnih metod. Zlasti je bila pozornava naprav strokovnemu gibanju, ki se je pridelo takrat pojavitati z uspehom na bojišču za socialne pravice. Strokovne organizacije so zmagale, zato počastimo spomin na Tolpuddle!"

O slaviju pravi Citrine danje:

Ta delavska slavnost se bo vrnila od 30. avgusta do 2. septembra t. l. v glavnem kraju Dorsetshire v Dorchestru. Prireditve bo ogromen apel na delavsko gibanje in celotno javnost. Priredile se bodo sportne slavnosti, posebna slavnostna igra. Otvorilo se bo šest delavskih hiš, ki bodo nosile imena šestih mučenikov. Slavnost bo več kakor praznik. Simbolično bo izražala trdno voljo delovnih žena in mož, da se hočejo boriti za ideal, ki je pred sto leti našdoveval te mučenike, ki pa danes bolj kakor kdaj potrebuje podpore vseh resničnih prijateljev svobode in našpredka! — Delavska Politika.

Uredniška pripomba.—Kolikor je nam znano, ni bil dr. Mudroch izključen iz stranke, ker ni hotel nastavljati socialistov, marveč radi kompromitiranja gibanja. Stranka je od njega zahtevala, da pošte delavskih hiš, ki bodo nosile imena šestih mučenikov. Slavnost bo več kakor praznik. Simbolično bo izražala trdno voljo delovnih žena in mož, da se hočejo boriti za ideal, ki je pred sto leti našdoveval te mučenike, ki pa danes bolj kakor kdaj potrebuje podpore vseh resničnih prijateljev svobode in našpredka! — Delavska Politika.

SKRBI ČEHOSLOVAŠKE REPUBLIKE

Cehoslovaška je ena najidealnejših republik v Evropi. Toda objema jo val fašizma, ne toliko v njeni notranjosti, katerega sproti duši, kakor od zunaj s strani Nemčije, Avstralije in Madžarske. V sedanji politični krizi, ki je nastala v Evropi (prvevno v Avstriji in Nemčiji) je Cehoslovaška posebno interes-

rana, kajti Hitlerjev panzermanizem je za njeno dočnost največja nevarnost. Na sliki je četa češke armade, ki je za novi vojni ple "v slučaju potrebe" prav tako navduševana in pripravljena, kakor vsaka druga, le da z bolj idealnega stališča kakor pa v deželah, ki jih vladajo fašistični diktatorji.

šenja strankine discipline in ga izključila.

F. Gradishar je v zmoti, če misli, da gre le "za korita". Pri posameznikih igrajo službe važno vlogo, posebno še v poštenju časov.

Nekateri pravijo: "Politika ni za delavce." Resnica je, da ni nikomur bolj potrebna kakor delavcem.

Klub št. 3 živi, ampak ne živahno. Skoro vse članstvo je brez zasluba. Delegata na prihodnji zbor zaradi finančnih ozirov ne bomo poslati. Pač pa smo sklenili s pomočjo klubu št. 4 v La Sallu poslati našega Toneta v solo.

Društvo št. 95 SNPJ je sklenilo na povabilo ženskega društva skupno praznovati 30-letnico jednotne. Pozneje pa se je zaradi kapric članice, ki očvidno ne more več obiskati "rdečih nagelčkov", žensko društvo v zmago, kajti današnjem času. Socialistično gibanje pa ni zgrajeno "na službah", to niti v Milwaukee, kjer klub dolgoletni socialistični administraciji so mestni uslužbenci v veliki večini nečlani stranke. Stranka ima v Milwaukee okrog dva tisoč članov, izmed katerih si večina ne služi kruhu pri mestu, ampak dela za gibanje iz prepričanja. Na drugi strani je mestnih in okrajnih uslužbenec več tisoč.

In ker je milwauška organizacija posebno previdna, koga sprejme v stranko, je tudi naravno, da daje pozornost tudi tistim, ki so v stranki, posebno še na odgovornih mestih. Tekoče čiščenje stranke se mora gledati s tega vidika in ne s "koritarskega" stališča. S tem v zvezi je tudi povsem naravno, da bo stranka gledala, da njeni mestni funkcionarji ne bodo upoštevali sabotažnikov in političnih nasprotnikov in redili politični gibanji.

Kolikor je meni znano, je Mudroch nastavil v svojem uradu le enega svojega sorodnika, ki pa ne dela stalno. Na delo je poklican le takrat, kadar ga rabijo. V svojem uradu je imel Mudroch uposlenev, več ko polovico socialistov. Ce jih ni hotel uposlitve več, je vzrok ta, ker je sprevidel, da bi mu bilo težko delati s samimi novincami, vsled česar je obdržal več starih, sposobnih moči. To ni več ko pravilno, ker pri takem delu lahko pride do pomet in zmešnav. Ni pa pravilno, da so Mudroch izključili iz stranke, oziroma da se mu očita, da je proti stranki.

Slovenec John Obluck je bil črtan zato, ker je bil klican na zagovor, ni pa hotel biti zoper dr. Mudrocha, kar tudi ni več ko prav. Noben delavec ne more biti proti svojemu gospodarju, če vidi, da pošte stranki.

Radi teh izključitev je izpostopilo iz stranke več članov. S tem si je stranka nakopala večji udarec. O Obluckovi izključitvi naj vsak po pravici pove in ni treba iskati okoliščin, če, da je postal "smart" in da jih je hotel učiti socializmu, ker to ne odgovarja resnici. — F. Gradishar.

Oslavju pravi Citrine danje:

Ta delavska slavnost se bo vrnila od 30. avgusta do 2. septembra t. l. v glavnem kraju Dorsetshire v Dorchestru. Prireditve bo ogromen apel na delavsko gibanje in celotno javnost. Priredile se bodo sportne slavnosti, posebna slavnostna igra. Otvorilo se bo šest delavskih hiš, ki bodo nosile imena šestih mučenikov. Slavnost bo več kakor praznik. Simbolično bo izražala trdno voljo delovnih žena in mož, da se hočejo boriti za ideal, ki je pred sto leti našdoveval te mučenike, ki pa danes bolj kakor kdaj potrebuje podpore vseh resničnih prijateljev svobode in našpredka! — Delavska Politika.

Ob zadnjih predsedniških volitvah je bilo za Rooseveltovo veliko navduševanja. Zdaj po nehuje. Marsikdo je spoznal prevaro. Delavce, ki zahteva-

Zal, da je bilo tudi med Jugoslovani par nerazsodnežev, ki so izdali svoj razred v stavki. Nizkotno skebstvo so izvrševali pod vodstvom Hercegovca John Stolića, ki je "shilj boss". Sedaj se je on visoko povzdržil in organiziral nekako Jugoslovansko Narodno Obrano, z gesmom, "Za kralja i otačinu". V ribarjenju v kalnem je vjetl tudi nekaj Slovencev, takih namreč, ki jim je prosveta le buteljka in butleganje.

Take tipe je nedavno razkrinkal tukajšnji pevski zbor "Zvon" in stopil na prste raznim napetim nacionalcem fashiističnih teženj.

Uverjen sem, da bo poraženo delavstvo spet prej ko slej stopilo na plan ter se bo ponovno vrglo v boj za svoje pravice. Nam je v veliko zadovoljenje, da jugofašisti — kljub strahovanju — niso dobili v svoj krog niti enega bivalnega člana.

Mi ne potrebujejo komande iz Moske, kakor se je nam predbaciovalo. Mi le zahtevamo naše delavške pravice. Zato se združimo in naj ne bo sile, ki nas bi razbila. Sodruži, v boju in v skupnem borbo za našo boljšo bodočnost. — N. J. Z.

Glas iz Wyominga

Diamondville, Wyo. — Da ne bodo napredni rojaki po drugih krajih mislili, da nas je že vse vrag pohrustil, naj omenim, da smo še vedno med živimi. In to je tudi vse. Živimo in samo živimo, klaverno vsak zase, ker tudi tukaj občutimo kapitalistični bl. Ta pada po naših hrbitih dan za dnevom, ker delavške razmere ne niso vredne počenega groša. Zdaj, ko je pogodba podpisana, zopet plešemo kar po starem.

Težkega boja za obstanek smo si v veliki meri sami krvili, ker ne delujemo skupno. Če bomo na drugi čakali, da bodo kaj napravili za nas, bomo še čakali. Ako hočemo boljše življenske razmere, si jih moramo sami priboriti, vsi delavci skupaj. In če se bomo zanašali, da nam od zgoraj, "iz nebes", kaj pošljejo, je tudi to veliko zmotna.

Delavci! združimo se ter delujmo skupno in složno v korist vseh, ker posamezno ne pridevemo vso. Zato so nam potrebeni delavški časopisi, kakor sta Proletar in Prosveta, ki nas izobražujejo in vzposablja za boj. Ta boj čakava vse delavce v bližnji bodočnosti. Torej širimo naše liste. — Anton Tratnik.

Borba tekstilnih delavcev

V Alabami je na stavki 22 tisoč tekstilnih delavcev za 30-urni tednik, \$12 minimalne tedenske plače in odpravo "stretch-out" sistema ali priganjaštva. Stavka v tekstilni industriji te države je skoraj stodostotna. Vodi jo United Textile Workers unija, ki se bori za priznanje.

Ali ste naročino na Proletarca že poravnali? — dica ljudske nevrednosti.

NAJVEČJA SLOVENSKA KNJIGARNA

SLOVENSKE IN ANGLEŠKE KNJIGE

Pišite po cenik PROLETARCU

OTO BAUER:
VSTAJA AVSTRIJSKIH DELAVCEV
NJENI VZROKI IN POSLEDICE

(Nadaljevanje).

V pondeljek opoldne sem odšel z Deutschem v neki dunajski okraj, kjer je bil sedež osrednjega vodstva. Vprav zato, ker sva bila tam, naju policaia na naša. Bojno vodstvo je obnovilo in vzdrževalo vezi z borečimi se četami na Dunaju, in kolikor je bilo mogoče, tudi v provinci. Bojno vodstvo je delalo v izredno težavnih razmerah. Okraj, kjer je imelo svoj sedež, je prišel kmalu v roke vladnih čet. Vkljub temu, da nam je vsak hip grozila aretacija, smo delali do torka zjutraj. V torek zjutraj pa je bilo vsako delo onemogočeno; naši možje, ki so vzdrževali zvezo, ki so nam prinašali vesti in odnasi, so se srečevali že tik pred hrbom, ki smo v njej delali, vojaške in policijske patrulje. Zato smo v torek zjutraj bojno vodstvo razdelili in preložili na dva nova sedeža. Toda že nekaj ur sta b'ra tudi okraja, ki smo imeli nastanjenia oba sedeža, v sovražnikovih rokah, tudi tam je prenehal boj. Sedaj smo poizkušali dojeti do enega izmed borečih se oddelkov. Ta poizkus pa se nam ni posrečil, ker je bil kraj, kjer smo se nahajali, z vojaštvom odrezan od ostalih mestnih delov. Tudi ljudje, ki so vzdrževali zvezo, niso mogli več do borečih se oddelkov. Tako smo bili od borcev odrežani. Policia nam je bila za petami. Vkljub temu, da sem bil preoblečen, so me nekateri na cesti spoznali. Deutsch, ki je bil že ranjen, je šel aretacijski skoroda na čudežen način; policia je sicer preiskovala hišo, ki je bil v njej, a ga ni našla. Sedaj nisva mogla več poseči v poslednje boje in tako nama je preostala samo izbera: ali pobegniti ali pa se dava aretirati. Sele, ko so ponehali boji v vsem mestnem okraju, kjer sva bila, in ke ni bilo več upanja, da se bo sreča preobrnila, sva se odločila za beg proti čehoslovaški meji.

Ze pred nama je prišlo nekaj oddelkov delavcev v Bratislavo. Nekaj ur za nama je prekoračilo čehoslovaško mejo 47 oboroženih schutzbundovcev, ki so se umaknili iz bojev v Floridsdorfu. Na begu so se moralni prav do meje botiti z oddelkom heimwehra, ki so jih zasledovali.

Na Dunaju sva bila mnogo dalje, kakor je mislila vlada. Ko je minister Schuschnigg v radiu pripovedoval, da sva zapustila delave "same na barrikadah", sva bila v bojnem vodstvu. Ko je podkancler Fey v radiu poročal, da sva prispevala v Prago, sva bila že zmeraj na Dunaju. Ker pa je gospod Fey tudi rekel, da sva se pred begom "dobro oskrbela z denarjem", naj temu viteškemu nasprotniku izdam, da sem pri prehodu preko meje imel pri sebi 105 šilingov, Deutsch pa še manj.

Naše napake.

Premagani smo. In vsakega izmed nas muči vprašanje, ali smo povzročili krvavi polom radi političnih napak, ki smo jih zagrešili, ali smo sami vse-mu krivi.

Nekateri pravijo: Naša politika je bila že več let predoktrinarna, preradikalna, preveč "levičarska". S tem je zakrivil polom stranke. Drugi pa pravijo nasprotno: Naša politika je bila preboječa, pre-malo odločna, ni imela revolucionarnega zanosa, ki bi edini zmogel potegniti za sabo najširše množice, boj je vse preveč odlašala in je zakrivila poraz, ker je bila preveč "desničarska".

Kje je resnica? Ni dvoma, da smo delali napake; samo tisti, kdo ne dela, ne dela napak. Potrebno je, da vse te napake prostostušno priznamo; kajti iz naših izkušenj se bodo potomci marsikaj važnega naučili. Naše zmote tem lažje priznavam, ker s tem nikogar ne obtežujem; kajti za storjene napake sem sam bolj odgovoren kakor vsakdo druge.

(Prevaja Talpa.)

Provizorični spored X. rednega zbora J. S. Z.

Ekskurziva JSZ je na svoji seji dne 27. junija sprejela slediči provizorični spored, ki bo predložen X. rednemu zboru dne 1. septembra v Clevelandu.

Članstvo JSZ naj v klubih in v Proletarju razpravlja njemu. Vse sugestije za spremembe sporočite tajništu JSZ ali pa jih objavite v Proletarju.

Spored se glasi:

I. Konstituiranje zborna.

- Otvoritev X. rednega zborna JSZ (Charles Pogorelec).
- Voltive verifikacijskega odbora treh članov za pregled pooblastil.
- Pozdravni govor v imenu klubov JSZ v Clevelandu. (Gornovnika določilo klub JSZ v C.)
- Tajnik predloži provizorični poslovnik, o... Eksekutiva JSZ je na svoji seji dne 27. junija sprejela spored.
- Poročilo verifikacijskega odbora.
- Voltive predsednika, dveh podpredsednikov in konvenca tajnika.
- Voltive resolucijskega odbora (pet članov).

II. Jugoslovanska socialistična zveza.

- Delo in stanje JSZ od prošlega do tega zborna. Poročnik Charles Pogorelec.
- Poročila odborov sekocij:
 - za slovensko sekocijo poroča tajnik Frank Zaitz.
 - za srbsko sekocijo poroča tajnik George Maslach.
- Ali pogoji za uspešno delovanje in za ohranitev JSZ še obstoje? Frank Česen (Detroit, Mich.).
- Učinki delovanja klubov JSZ in Prosvetne matice v naselbinah. — Referirata: Anton Šular (Arma, Kans.) in John Terčelj (Strabane, Pa.).
- JSZ in naša agitacija v Clevelandu. Joseph Jauch.
- Socialistično gibanje med Hrvati in Srbci. Peter Kokotović.

III. Socialistična stranka.

- Detroitska konvencija socialistične stranke. Charles Pogorelec.
- Načelna izjava socialistične stranke. Anton Garden.
- Nauki iz izkušenj delovanja milwauških socialistov Frank Novak.

IV. Naše publikacije in splošen socialistični tisk.

- Proletarec, Ameriški družinski koledar, Majski Glas itd. Poroča za upravnštvo Chas. Pogorelec, za uredništvo Frank Zaitz in v angleščini John Rak.
- Agitacija za naš tisk v naselbinah. Nace Zlembenger.

V. Stavbinski sklad.

- Stavbinski fond JSZ. Poroča tajnik Frank Zaitz.

VI. Prosvetna matica.

- Prosvetna matica in njeno delo od prošlega do tega zborna. Poroča tajnik Charles Pogorelec.
- Delo Prosvetne matice med angleško poslujočimi društvami in med našo mladino. Poroča John Rak, direktor angleškega oddelka P. M.
- Referat Ivana Moleka o prosvetnem delu.
- Delo naših sodrugov in somišljencov v kulturnih in podpornih društvih. Kritičen pregled. Referira Joško Ovcen.
- Ali so aktivnosti sodrugov v podpornih društvih našem gibanju koristne? Frank Alesh.

VII. Agitacija med mladino.

- a) Angleški odseki klubov JSZ. Donald J. Lotrich.
b) Socialistično gibanje med našo mladino v slovenskih naselbinah. Referanti: Raymond Traunik, Detroit Mich.; Frances Langerholc, Johnstown, Pa.; Josephine Turk, Cleveland, O.

VIII. Unije.

- Naloge socialistov v unijah. Frank Podboy.

IX. Zadružništvo.

- Zadružništvo med ameriškimi Jugoslovani. John Gorjanec, Cleveland, Ohio.

X. Agitacija med ženstvom.

- Naše ženstvo in socialistično gibanje. Angela Zaitz.

XI. Resolucije in pravila.

- Poročilo odbora za resolucije.
- Poročilo odbora za pravila.

XII. Splošne zadeve.

- Razno (nominiranje mest za bodoči zbor itd.).
- Zaključek zborna.

PO DOLGORAJNEM STAVKOVNEM BOJU V SAN FRANCISCU

Pristaniški in ladniški delavci v San Franciscu in drugje ob Pacifiku so se maja t. l. lotili borbe za izboljšanje svojega položaja z največjo vnoemo. Toda kompanija se je zaklela, da ne dajo nikakih izdatnih koncesij, in tako se je ta borba vrnila iz tedna v teden ter povzročala delavcem ne samo mnogo kvara ampak tudi veliko gmotne ikode. Kapitalistična propaganda je dolila stavkarje odgovornim za vse neprilike, da si spada odgovornost za stavko, za mizerijo med njenimi delavci, in za krivice, ki se jim gode,

kakor tudi za druge neprilike edino le kompanijam. Delavci so se v stavkah v San Franciscu in drugih mestih ob Pacifiku naučili, da se jim na obljube new deala ni zanašati, ampak edino le na svojo moč. In to je zelo velika pridobitev za delavstvo, četudi so uspehi v njihovih stavkah neznatni. Slika na levu prikazuje, kako je občinstvo napolnilo grocerijsko trgovino, ki je po stavki dobila zalogo. Na desni oddelek milice.

RAZNOTEROSTI IZ INOZEMSTVA

(Nadaljevanje s 1. strani.)
ruptnem delovanju mnogih posameznikov. Uvedena je sistematična enomeščna prisaka.

Poveduši v Perziji.

V povodnjih koncem julija v Perziji je utonilo nad tri sto ljudi. Polovico mesta Tabriz je odneslo.

Francoski učitelji proti vojni.

Na konvenciji zveze francoskih učiteljev v Nici je bila sprejeta resolucija, s katero se učiteljsko osobje v Franciji obvezuje učiti otroke sovražiti vojno. Zveza francoskih učiteljev sodružuje s socialistično in komunistično stranko v boju proti fašizmu in reakciji.

Papež maže v gradu.

Prvi po 65. letih se je dogodilo, da je papež zapustil Vatikan in odšel na počitnice v svoj grad Gondolfo v Italiji, kjer zdaj tudi maže v spremem obisku. Do sporazuma med papežem in Mussolinijem o se papeži nad 60 let smarali za jetnike v kraljevem čimu in se zaobljubili, da bo živel v "jetništvu", dokler im Italija ne poravnava krivice, rne Rima in plača odskodnino. Mussolini pa papežu Rima smeti ni vrnil, pač pa mu je dovolil, da naj bo Vatikan, ki je tak papežev, samostojno "država", ob enem pa mu je platal mnogo milijonov lir "odskodnine".

Dollfussovi morilci obešeni.

Trije naci, ki so bili zaplenjeni v umor Dollfusa in v posrečenju pušč, so bili obešeni. Mnogo je bilo obsojenih v zapori, vendar pa vrla napravljena im ni tako brutalna, kakor je bila proti socialistom, daši socialisti niso ubili nikogar in ne zrili ustave.

Brezposelnost v Franciji.

Meseca julija je bilo v Franciji 320.427 delavcev popolnoma brez zasluga, mesec prej 316.351 in julija lansko leto 339.692. Brezposelnost v Franciji, ki je zadnja občutila križo, torej stalno narašča.

Z DELAVSKEGA SVETA

(Nadaljevanje s 1. strani.)

je v odgovor kritikom, ki so grajali governerja, ker je poslal milico na pozorišče izjavila, da so graje neosnovane, kajti vojaštvo je svoj posel v tem slučaju vršilo v zadovoljstvu unije.

Prihodnji zbor JSZ.

Dozajd je prijavilo deležne za X. redni zbor JSZ petindvajset klubov, triindvajset društev Prosvetne matice in klubov JSZ v Wisconsinu in Illinoisu.

WAUKEGAN, ILL. —

V nedeljo 14. oktobra konferenca društev Prosvetne matice in klubov JSZ v Wisconsinu in Illinoisu.

WAUKEGAN, ILL. —

V nedeljo 14. oktobra velika prireditev pod pokroviteljstvom konference JSZ v Slovenskem domu.

CHICAGO, ILL. —

Dramski predstava kluba it. 1 v nedeljo 21. oktobra v dvorani CSPS.

Kako je Hitler znižal brezposelnost v Nemčiji

Nazijska vlada se baha, da je znižala število brezposelnih v Nemčiji na počelo. Var je deloma resnica. Največ jih je uposila v municipalni industriji in v tovarnah za izdelovanje uniform. Od kar se obrožuje, se žuri, da se v čim-krajšem času oskrbi s topovi, vojnim letali, strojnicami in drugim oružjem.

Koncem marca t. l. pa je vladu v Berlinu zelo zaskrbelo. Svojo blagajno je z vojno naročili izpraznila in bankirji se branijo dajati na potodo režimu, ki ne zna "gospodariti". Problem brezposelnosti v "tretjem rajhu" torej še z dačec ni rešen in pod Hitlerjem tudi ne bo.

PRIREDBE KLUBOV J. S. Z.

V sledenem seznamu so priredbe klubov JSZ, konferenčnih organizacij in socialističnih pevskih zborov. Akо priredba vašega kluba ni vključena, nam sporočite.

SYGAN, Pa. — Veselica kluba it. 13 JSZ v soboto 11. avgusta v dvorani društva Bratstvo it. 6 SNPJ.

CLEVELAND, O. — Konferenca klubov JSZ in Prosvetne matice v nedeljo 12. avgusta v SND na St. Clair Ave.

CHICAGO, ILL. — "Moonlight" piknik soc. pevskega zborja "Sava" v soboto 18. avgusta pri Kuglu v Willow Springsu.

IMPERIAL, PA. — Skupni piknik klubov it. 31 JSZ in društva it. 106 SNPJ in it. 29 JSKJ v nedeljo 26. avg. na Valentijn Raspetovi farmi.

SPRINGFIELD, ILL. — Piknik klubova it. 47 JSZ v nedeljo 26. avgusta na Logarjevi farmi.

SEPTEMBER.

DESETI redni zbor JSZ it. 1. 3. septembra v Clevelandu, Ohio, v Slovenskem delavskem domu.

OKTOBER.

WAUKEGAN, ILL. — V nedeljo 14. oktobra konferenca društev Prosvetne matice in klubov JSZ v Wisconsinu in Illinoisu.

WAUKEGAN, ILL. — V nedeljo 14. oktobra velika prireditev pod pokroviteljstvom konference JSZ v Slovenskem domu.

CHICAGO, ILL. — Koncert soc. pevskega zborja "Sava" v nedeljo 25. novembra v dvorani CSPS.

NOVEMBER.

CLEVELAND, O. — Zbor "Delavec", odsek kluba it. 28, upravni v nedeljo 4. nov. v Slov. del. domu operete "Na kmet

PROLETAREC

THE MENACE OF CAPITALISM

The assassination of Chancellor Dollfuss, fascist dictator of Austria gives the workers of Austria and the rest of the world little reason for elation. Had the Nazi putsch been successful, the utmost it would have accomplished would be to transfer to a new set of rulers the power to oppress the masses. The workers will remain economic slaves until they unite to establish a Socialist economy.

So far from making conditions better for millions of workers, the immediate outlook becomes more gloomy. Civil war is already in progress in Austria, and the situation is pregnant with the seeds of an international war which may engulf all Europe and eventually the United States in slaughter.

The best lesson to be learned from what has happened and is still happening in Austria is that Capitalism inevitably leads to war and is right now threatening the destruction of civilization itself.

Socialists have been teaching this lesson for many years. But the workers of Europe, like the workers of America, failed to act upon the moral it implies. They stuck to Capitalism to the very end. They did not act together to take over the industries and abolish the private profit system. Instead, they merely re-acted to the many miseries with which they simply had to be afflicted if the parasite profit-takers were to be able to make their robber system function.

In the world war workers of the world paid with their blood for their folly and inaction. This year or the next or the year after that they will again be forced to pay in like coin—if they do not unite to establish the co-operative system which Socialism advocates.

Here in the United States of America the workers still have it in their power to end the outworn economic system which, of necessity, makes them the victims of poverty, insecurity and war. They still have the votes which will enable them to place the power of government in the hands of a political party which is dedicated to the sole purpose of using the nation's resources for the benefit of the American people and not for the profit of an owning class.

It is begging the question to say that the American exploiters will not yield to the will of the people, that bullets and not ballots will have to wipe

Capitalism from the earth. Such predictions may or may not prove to be true, but the fact is that the American people have never used their ballots to end the system which is dragging the entire world to ruin.

In voting for Capitalism, American workers are voting for the same economic arrangement which caused the world war, plunged the nations of the world in debt to a few industrial and financial dictators, brought chaos and civil war to Europe and poverty in the midst of plenty to America. In voting for Capitalism the American workers are

preparing the scene for a political and economic dictatorship which will bring them the same problems and the same slavery which are now the lot of their European brothers.

In voting for Capitalism the workers of all nations vote for war and destruction—and they will get what they vote for.

In the name of all they hold most sacred, we appeal to Americans to abandon their folly. The lesson which Europe teaches is clear. Like causes produce like results. Destroy Capitalism before it destroys humanity.

Reading Labor Advocate.

THE "DECLARATION" AGAIN

By STOYAN MENTON

(Continued from last week.)

Some Socialists object to the adjective "bogus" before capitalist democracy. I can't understand how any Socialist can deny that capitalist democracy is anything but that. True, the average man has a right to go to the election booth and vote for whomsoever he thinks best. But where does he get his political ideas?

From the radio and newspapers owned and controlled by the capitalist class for its own benefit. And surely no Socialist can deny that as long as the worker is dependent on the owning class for his livelihood there exists nothing but a plutocracy under the guise of a fake democracy.

For years Socialists have been telling people that our real capitol is Wall Street, not the White House. Why then all the outries when we officially call a thing by its real name? Of course, one may point out that we have the right to free speech, free press, and free assembly. Yes, we have those luxuries now (at least our Constitution says so). But the capitalist class allows us those only because we are weak, and do not as yet constitute a threat to their wealth and power.

The experience of European Socialism should have taught us that when the rule of the capitalist class is endangered by the power of an organized working class, all liberty, political and economic is crushed, and not even the disguise of fake democracy remains.

Comrade Rak objects because fascists also call capitalist democracy a bogus. In that respect they are more realistic than many of our liberals. But that certainly doesn't make us fascists. They believe in more dictatorship as an alternative, while we believe in more democracy. Today the issue is hardly capitalist democracy vs. social democracy, but capitalist dictatorship vs. workers democracy.

Comrade Rak objects because fascists also call capitalist democracy a bogus. In that respect they are more realistic than many of our liberals. But that certainly doesn't make us fascists. They believe in more dictatorship as an alternative, while we believe in more democracy. Today the issue is hardly capitalist democracy vs. social democracy, but capitalist dictatorship vs. workers democracy.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than any amount of agitation to create it.

Naturally, we must educate the workers to accept the leadership of the Socialist Party, but we ourselves must know how and where we are going to lead them. The only way to prevent the recurrence of another war, other than getting the power of the state before one is started, is to organize the workers of hand and brain to resist in mass by every practical means. And in case the capitalistic system is so rotten that it cannot do anything to maintain itself but manufacture another mass slaughter it will be the duty of Socialists to convert the war for capitalism into a revolution for Socialism. There is no other alternative. Does Comrade Jugg suggest that we sit supinely while civilization plunges into a bath of blood, which will annihilate it; or does she suggest that we resist war as individuals, by means of individual protests? If we follow the former course we shall be cowards unworthy of the name Socialist, and if we follow the later course we shall merely make ourselves martyrs. If the workers are incapable of mass resistance, we might as well pull down our banner and let war come as it may.

I like many other Socialists—especially among the youth who wish to live for a socialist society instead of dying for the profits of a class we hate—are not satisfied with the new Declaration of Principles, not because it is too radical, but because it fails to state a revolutionary Policy bravely or clearly enough. It is too vague and equivocating in many parts, apparently for the sake of compromise. Nevertheless it will start us on the road that will lead us to Socialism.

Comrade Jugg says that to expect mass resistance from the American workers in case of war is ridiculous, because they are too interested in prize fights and decency campaigns to bother with politics or to concern themselves with the welfare of their own class. This she says in face of the fact that all over the country there is growing a discontent and a spirit of class solidarity. The recent strikes on the Pacific coast, in Toledo, Milwaukee and Minneapolis surely prove that the American worker is capable of more than root-

ing in a ball park. Give the American worker time to become class conscious. After all, you must admit that until the depression, conditions were very unfavorable to the development of class consciousness. Experience will do more than